

בית מדרש

535

בשבילי הפרשה

פרשת בא תשפ"ג

זמני כניסת השבת

Baltimore, MD	5:02
Brooklyn, NY	4:49
Chicago, IL	4:39
Houston, Texas	5:36
Johannesburg, S. Africa	6:44
Lakewood/Deal, NJ	4:51
London, UK	4:25
Los Angeles, CA	5:00
Manchester, UK	4:26
Monsey, NY	4:48
Montreal, Quebec	4:35
Passaic, NJ	4:49
Toronto, Ontario	5:03
Yerushalayim	4:33
Zurich, Switzerland	5:01

בשבילי הלכה

ע"י הרב הגאון מאיר צבי שפיצר שליט"א
הערות בעניני הלכה. הלכה למעשה יש לשאול לרב

בא

החודש הזה לכם ראש חדשים

ע' רמב"ן דאף שהשנה מתחיל מר"ה, וכן לשון זה היום תחילת מעשיך, ונקרא ר"ה, וזה תחילת השנה, מ"מ החדשים מניסן, וזה ראשון הוא "לכם" ולא לשנה. וכע"ז בדרשת הרמב"ן לר"ה.

וע"ש ברמב"ן במספר החדשים כדי לזכור יצי"מ.

וע"ש ברמב"ן בשמות החדשים, רק כשעלו מבבל.

וע' ס' העיקרים מ"ג פט"ז שהביא ראהי מרמב"ן דמ צוה שבתורה בטל, ודלא כרמב"ם שהביא שם פרק י"ד. וע"ש עוד.

וע' פרדסי' פ' בא י"ב ב' ד"ה החדש בשם הכותב בעין יעקב פ"ק דמגילה, דאסור לכתוב למשל ג' לחדש מאי ועוברים בעשה. וע"ש בכוונת הרמב"ן.

ונחלקו בכוונת הרמב"ן אם בטלו המנין לגמרי או רק הוסיפו גם שמות החדשים. (וע' אמרי יושר ח"ג עמ' רל"ב, מובא בשלל רב פ' ואתחנן, דלכן כתיב בלוחות שניות וזכרת כי עבד היית בארץ מצרים, כי בלוחות ראשונות היו החדשים מונים כמספר מיצי"מ וא"כ א"צ שבת זכר ליצי"מ).

ודנו לענין לספור כמנין חדשי העכ"ם. וע' באר משה ח"ח י"ח. והביאו מש"ן וח"ס ורמ"א ורע"א שכתבו תא ריכים עם שנים וחדשים של הגוים. וע' תשרי תת"ל דמותר כיון שהם מונים חדשים אחרים. (ויש להוסיף דבאמת אינם חדשים כלל, אלא חלקים של שנה, ולא שייך לענין חדשים כלל).

וע"ע בנין שלמה כ"ב דכוונת הרמב"ן רק בעת קידוש

continued on next page בשבילי הלכה

דברי רבותינו

בעבור זה עשה ה' לי בצאתי ממצרים (יג, ח)

בהגדה של פסח אנו אומרים: חייב אדם לראות את עצמו כאילו הוא יצא ממצרים, שנאמר ואתנו הוציא משם. לכאורה חיוב זה הוא משום ההודאה, אך לא מצינו כן בשאר ההודאות על הנסים שנעשו לאבותינו שצריך לראות כאילו נעשו הנסים לנו ישירות.

ביאר מרן ראש הישיבה הגאון הרב רפאל שמואלביץ זצלה"ה: הנה הכתוב ואתנו הוציא משם' שממנו למדו חז"ל חיוב זה, נאמר בכלל בפרשה של שאלת הבן החכם (דברים ו, כא-כח): "כי ישאלך בנך מחר לאמר מה העדות והחוקים והמשפטים אשר צוה ה' אלקנו אתכם, ואמרת לבנך עבדים היינו ולפרעה במצרים ויוציאנו ה' ממצרים ביד חזקה, ויתן ה' אותות ומופתים גדר לים ורעים במצרים בפרעה ובכל ביתו לעינינו, ואתנו הוציא משם למען הביא אתנו לתת לנו את הארץ אשר נשבע לאבותינו, ויוצונו ה' לער שות את כל החוקים האלה ליראה את ה' אלקנו

מרן ראש הישיבה הגאון הרב רפאל שמואלביץ זצלה"ה

ט' בשבט תשע"ז

מרן ראש הישיבה הגאון הרב רפאל שמואלביץ זצלה"ה סיפר פעם על תלמיד יתום מאב, שהגיע מחו"ל ללמוד בישיבה הקד'. לאחר תקופה, אמו בקשה ממנו שיחזור לחו"ל כדי ללמוד אומנות, אולם הבחור לא רצה לחזור לחו"ל כלל, אלא רצה לקבוע דירתו דירת קבע בארץ ישראל.

מרן רה"י התקשר לאמו של התלמיד ואמר לה, זה נכון שאם יחזור בנך לחו"ל ללמוד אומנות, סביר להניח שתהיה לו גשמיות ברווח, ואילו אם יישאר ללמוד בארץ ישראל, סביר להניח שהגשמיות תהיה לו רק בצמצום. לכן מובן רצונך שיחזור בנך לחו"ל, כי את חר שבת שאם תהיה לו גשמיות ברווח יותר, יהיו לו חיים מאושרים יותר. אולם אני מכיר את לב בנך, מה שיוסיף לו שמחה ואושר בחייו זה תוספת רוחניות ולא תוספת גשמיות. אם הוא יקבע את דירתו דירת קבע בארץ ישראל ללמוד תורה, על אף שיהיה לו פחות גשמיות, אך תהיה לו יותר רוחניות, ובכך הוא יהיה שמח ומאושר יותר בארץ ישראל מאילו יחיה חיי חו"ל.

בדברים אלו הצליח רה"י להניח את דעתה של האלמנה, והיא הסכימה לכך שבנה יישאר לגור

ל טוב לנו כל הימים לחיותנו כהיום הזה". הרי שפרט זה של 'ואותנו הוציא משם' הוא חלק מהטעם של מצוות הפסח שנצטוונו בהן זכר לר' סים שנעשו, משום שבכך יש יותר הרגשת זכרון כשמרגיש שנעשו לו עצמו הנסים הללו.

אכן נראה לומר יותר מכך, שהרי יציאת מצ' רים לא היתה רק מעבדות לחרות, אלא גם גאולה רוחנית, בנין של כלל ישראל עם ה', והשר למת יציאת מצרים היתה במתן תורה, כמבואר בכמה מקומות, וכל אחד ואחד לדורות צריך שיהא בכלל גאולה זו, וכמו שמצינו שנשמות כל ישראל היו במתן תורה, על כן יש ענין שכל אחד ירגיש שהוא עצמו יצא ממצרים ונעשה חלק מעם ה'.

ועוד, הנה נאמר (ויקרא כה, נה) "כי לי בני ישראל עבדים עבדי עבדי הם אשר הוצאתי אותם מארץ", ולמדו מזה חז"ל: עבדי הם ולא עבדים לעבדים. והיינו, דעבדות ה' היא סתירה לעבדות לעבדים. מבואר שזה שנעשו עבדי ה' הוא ע"י שהוציאים מעבדות מצרים, וע"כ כל אחד ואחד צריך להרגיש כאילו הוא יצא ממצרים, וע"י כן נעשה הוא מעבדי ה'.

בארץ ישראל.

בהזדמנות אחרת אמר מרן רה"י: "תראו לי אדם אשר ביכולתו לעסוק ביהלומים, ועל אף זאת, בוחר מרצונו ללכת ולעסוק באיסוף אשר פתות..."

פעם נגש אל מרן רה"י אברך צעיר שהתחיל למסור שיעורים בפני קבוצת בחורים בישיבה, והתייעץ עמו בענין הצעה שהוצעה לו לנסוע לחו"ל יחד עם קבוצת הבחורים ולהקים שם ישיבה חדשה.

ענה לו רה"י כי עדיף לו להישאר בישיבת מיר, משום שעדיין יש לו הרבה מה לקבל מן הסביבה של הישיבה. שאל אותו האברך "אבל כיום אינני משתתף בשיעורים בישיבה, ובסדרים אני נמצא יחד עם קבוצה זו של בחורים בלבד, אז איזו השפעה יש בכך שאני נמצא בישיבה"? ענה לו רה"י: השפעת הסביבה הרבה יותר חזקה ממה שנדמה לך, על אף שאינך מקבל השפעה ישיר מה שיעור מסויים או מחברותא פלוני וכדומה, מכל מקום עצם היותך בתוך סביבה של ישיבה גדולה, יחד עם ציבור גדול של אברכים ובחור רים שהינם ברמה גבוהה, דבר זה עצמו מחדד אותך ושומר עליך שלא תסטה מן הדרך הישרה והחלקה בלימודך. אתה מקבל השפעה בעקיפין בשומעך את השיח התורני סביבך ובשומעך את תגובת הסביבה לדבריך. להשפעה זו יש חשיבות עצומה.

ע"פ קונטרס 'קין אור פניו'

דברי הימים

בשבילי הלכה

ע"י הרב הגאון מאיר צבי שפיצר שליט"א
הערות בעניני הלכה. הלכה למעשה יש לשאול לרב

החודש והגדת עדים, אבל הגר"פ עמ' רל"ו דחה זה. וע"ש רמב"ן פ' בא, וכמו שתהיה הזכירה ליום השבת במנותינו ממנו אחד בשבת וכו' כך הזכירה ביצ"מ במנותנו החדש הראשון וכו'.

(וע' רשב"א ר"ה ז' ע"א באחד בניסן ר"ה לחדשים לא ידענא למאי הלכתא, וי"ל דנ"מ לידע החגים שכ תוב בהן בראשון וכו' ומשמע דליכא איסור לקרוא לחודש אחר בשם הראשון).

ובאברבנאל כתב לרמב"ן שהעיקר שיחא גם מנין ואז מותר גם שמות.

וע"עין יעקב ובנין שלמה ומנ"ח ועוד דכוונתו שאם מונה במנין יהא דוקא מניסן. ולדבריהם לכא' אסור לכתוב בזה"ל לפי חדשי העכ"ס במספר.

ולענין ימי השבוע ע' דברי יואל א"ח ס"ו שכל העולם וגם ת"ח והצדיקים לא דקדקו בדבר אלא קראו הימים בשמותם זונטא"ג וכדומה. והעלה חדא דלהלכה לא קי"ל כמכילתא ועוד שיוצאין המצוה של זכירת שבת במה שמונין ימי השבוע לשבת בעת אמי רת שיר של יום, וכוונת המכילתא והרמב"ן שלא יהיה המנין בחלט רק בשמותם.

אכן בשש"כ ח"ב עמ' א' הביא מחו"י בס' מקו"ח רע"א ג' דיש לקרא ימי השבוע יום א' וב' וכו'. ועוד כתב שם בשש"כ מדעת עצמו דבר"ח וי"ט לנוהגים שאין אומרים שיר של יום טוב להקפיד להזכיר את היום בשבוע. וצ"ע מנליה דלבד האיסור למנות כדרך הגוים יש גם מצוה למנות בכל יום שהוא יום פלוני לשבת. ואולי ס"ל כדברי יואל הנ"ל, מיהו מה המקור שיאמר כן בכל יום. וע"ע מקראי קודש פורים סי' ט' דבר"ח וחוח"מ וי"ט יאמר היום כן וכך בשבת כדי לקיים המצוה, ואח"כ יאמר המזמור של ר"ח וחוח"מ וי"ט ולא יאמר שבו היו הלוים אומרים.

וע' ר"ש על הת"כ ריש בחקתי שפי' זכור את יום השבת היינו בלימוד דיני שבת. וכ"כ הראב"ד שם. וע"ע שם עולם ח"א פ"ד בסוגריים ששמע על גדול הדור אחד שהיה לומד עם תלמידיו בכל יום שיעור הקבוע לו והיה מכויין להזכיר בתוכו קצת מעניני שבת כדי לקיים מצות זכור. וע"ש שם עולם לקרוא יום ראשון בשבת וכדומה, וגם כשאומר על שבוע שעבר יאמר שהיה לפני שבת.

וע"ש ברמב"ן פ' יתרו דמלבד קידוש שבת דיליף מדכתיב לקדשו, יליף ג"כ במכילתא לזכור שבת בכל יום דכתיב זכור את יום השבת.

ושמרתם את המצות - מצוה הבאה לידיך אל תחמיצנה

הרי אנו ובנינו ובני בנינו משועבדים היינו לפרעה במצרים, דהכוונה דאפשרות היציאה מגלות מצרים לא היתה אפשרית מאוחר יותר, כיון שהיו נשקעים בנ' שערי טומאה ולא היו יכולים לצאת ממצב זה, וא"כ יוצא שמה שלא חיכה הקב"ה עד שיספיק בצקם להחמיץ, הוא משום זה דלו היה ממתין והיה משהה את היציאה עד שיחמיץ בצקם, שוב לא היו יכר לים לצאת, ויוצא דהזמן האחרון שיכלו לצאת הוא קודם שהחמיץ בצקם.

ומעתה יתבאר שלכן נזכר ענין המצה כחלק מעצם היציאה, דאכן החפזון היה היכי תימצי שיוכלו לצאת, ובלא זה לא היו יכולים לצאת, וא"כ הוי המצה ענין עיקרי בעצם היציאה, ולכן נקבע הזכרון ליציאה באופן זה של אכילת מצה וזכרון ענין החפזון, גם יתבאר לפי"ז דעת הראשונים שצריך לאכול בחפזון לזכור הענין שכך יצאנו ממצרים בחפזון, דכיון דאם היו משתהים היו מאבדים את אפשרות היציאה, וע"י החפזון יכלו לצאת, לכן עושים זכר דכך יצאנו ממצרים בחפזון.

ולפי זה יתבאר מאמר בעל ההגדה, ברוך שומר הבטחתו לישראל שהקב"ה חישוב את הקץ לעשות, וכבר הקשו הקדמונים דמהו הרבותא דשומר הבטחתו, וכי זהו שבח כלפי מעלה ששומר ומקיים את ההבטחה שהבטיח, אלא הכוונה שהקב"ה חשב את הקץ לעשות, דהיינו ששמר את ההבטחה באופן שתוכל להתקיים, וזהו חשב את הקץ שברגע האחרון גאלם, ולו היה ממתין עוד, לא היה יכול לשמר את ההבטחה, וא"כ ההודאה היא על חישוב הקץ כדי שתוכל ההבטחה להתקיים, דבעצם ההבטחה לא מונח דבר זה שיחשב ד' את הקץ ויגאלם קודם הזמן, וא"כ לא היה נחשב הפרת ההבטחה לו היו מגיעים למצב של נ' שערי טר מאה, ואז לא תוכל ההבטחה להתקיים, וזהו חשב את הקץ שגאלם באופן שתוכל ההבטחה

ושמרתם את המצות וגו' (שמות פרק י"ב פסוק י"ז), וברש"י כתב וז"ל: "רבי יאשיה אומר אל תהי קורא את המצות אלא את המצוות, כדרך שאין מחמיצין את המצות כך אין מחמיצין את המצוות, אלא אם באה לידיך עשה אותה מיד", עכ"ל.

ומשמעות הדברים שיש קשר בין חימוץ דמצה לחימוץ דמצוה, ודבר זה צ"ב, וכי יש ענין מצוה מחומצת, דודאי יש ענין זריזות במצוה, כמבואר בגמ' בכמה דוכתין, אך מה ענין זריזות זו דאל תחמיצנה לחימוץ דחמץ, דהרי ענין חימוץ בחמץ אינו שייך לענין זריזות במצוות.

ולבא לביאור הענין, נראה בהקדם דיש לדון בדברי המשנה בפסחים (דף קט"ז ע"ב), מצה על שום מה, על שום שנגאלו אבותי נו ממצרים, שנאמר ויאפו את הבצק אשר הוציאו ממצרים עוגות מצות כי לא חמץ כי גורשו ממצרים ולא יכלו להתמהמה וכו', וכן הוא בדברי בעל ההגדה, על שום שלא הספיק בצקם של אבותינו להחמיץ, עד שנגלה עליהם מלך מלכי המלכים הקב"ה וגאלם, וצ"ב דמ"ט נקבע אכילת מצה בליל הפסח משום זה, דאף דכך היתה היציאה בחפזון שלא הספיק בצקם להחמיץ ואכלו אז מצה, אך מה ענין להזכיר פרט זה, הרי עיקר הדבר הוא הגאולה שנגאלו, ובזה ענין המצה הוא פרט שאינו עיקרי, ורק דכך היה מעשה שיצאו קודם שהחמיץ ואכלו מצה, וא"כ מה ענין להדגיש פרט זה שיצאו קודם שהחמיץ הבצק ע"י אכילת מצה.

ונראה לבאר עפ"י הידוע מהאר"י ז"ל, שבני ישראל היו שקועים במ"ט שערי טומאה כשיצאו ממצרים, ולו היו נשארים עוד מעט היו נשקעים בנ' שערי טומאה, וא"א היה להוציאם כלל, וכמו שידוע לפרש את דברי בעל ההגדה, ואילו לא הוציא הקב"ה את אבותינו ממצרים

להתקיים.

ולפי כל האמור יוצא דמפסח רואים את ענין השהיה שיכולה לגרום ביטול כל הדבר, דהרי בפסח ענין החפזון ואי השהיה היה ענין מכריע שתוכל היציאה ממצרים להתקיים, וזהו של-מדו חז"ל ליסוד זה של מצוה הבאה לידך אל תחמיצנה, דיסוד דין זה הוא אינו ענין זריזות בעלמא, אלא דמצוה הבאה לידך אל תשהה לקיימה, דשמא ע"י השהיה יתהוה מצב שלא תוכל להתקיים, כמו בחימוץ העיסה שא"א לאוכלה בפסח, וכאמור דיסוד זה נלמד מה-חפזון דיציאת מצרים דלא שהו את החמץ, דלו היו משהים שוב לא היו יכולים לצאת, וכן הוא בעלמא הדין במצוה שלא להמתין, דשמא יתהוה מצב שלא תוכל המצוה להתקיים.

והיוצא מהדברים דבכל דין אל תחמיצנה

משום חשש שמא לא תתקיים המצוה, מונח גם דין זריזים מקדימים, ודין זה ישנו אף אם אין חשש שתבטל המצוה אח"כ, דזהו דין על הגר ברא להיות זריז, ומה שצריך לדין אל תחמיצנה, הוא באופן שאם ימתין יוכל לקיים באופן יותר מהודר, דמטעם זריזים מקדימים עדיף לחכות למצב של מצוה מהודרת, יותר מדין זריזין מקדימים, אך דין אל תחמיצנה שהוא חשש שמא תבטל המצוה, בזה לא ימתין למצב של הידור יותר, דשמא לא יוכל לקיים את המצוה אם ימתין. והדברים מבוארים בס' תרומת הדשן (סי' ל"ה), דממתנינים למוצ"ש בקידוש לבנה, ואף דזריזים מקדימים, אך במקום שיש צד שלא יוכל לקדש הלבנה אח"כ, לא ימתין להידור דמוצ"ש, דשם יש ענין שלא להשהות שמא לא יוכל לקיים, ולא מהני הידור דאח"כ, וזהו כמו שנתבאר.

ובכמה מקומות הוזכר ענין חביבה מצוה

בשעתה, וזהו ענין הדומה לזריזין מקדימין, אך חלוק הגדר, דזריזין מקדימין הוא דין בהגברא להיות זריז, ודין חביבה מצוה בשעתה הוא דין בהמצוה דיש חביבות בזה שמתקיימת קודם, ויש לדון דיהיה גם נפ"מ בזה, דהרי אמרן לעיל מדברי התרוה"ד, דאין זריזים מקדימים במדקום שאח"כ יוכל לקיים בהידור יותר, ויש לדון דהאיך יהיה באופן שיש ספק שמא יוכל אח"כ לקיים בהידור, דלכאורה לא ידחה ספק הידור את דין ודאי דזריזין מקדימין, אך יתכן דיש לומר, דכיון דזריזים מקדימים הוא דין בהגברא להיות זריז, וא"כ אם ממתין משום האפשרות להידור דאח"כ, שוב אין חסרון בזריזות כיון שממתין לאפשרות הידור, וכל זה בדין זריזין מקדימים, אך בדין חביבה מצוה בשעתה נראה פשוט, דרק באופן שודאי יהיה הידור אח"כ ימתין לאחרי כן, אך בספק הידור דאח"כ, ודאי דעדיף דין חביבה מצוה בשעתה יותר מספק הידור, ולא ימתין.

Big Changes Can Happen Quickly

Harav Hagaon Yaakov Moshe Katz Shlita

The Shelah Hakadosh cites the Arizal and the mekubalim as teaching that הקריאה מעוררת את הזמן, meaning that the parashas hashavua infuses the week with the power to relive the events of the parashah. Parashas Bo is the parashah of Yetzias Mitzrayim. It's part of a period of teshuvah that the mekubalim, the Shelah, and the Arizal call Shovavim, which is roshei teivos for Shemos, Va'eira, Bo, etc.

The pinnacle of Shovavim is Parashas Bo, because that's when the Yidden left Mitzrayim. So this week is an auspicious time for us, too, to leave Mitzrayim. Even if we are not zocheh to the geulah sheleimah, every Yid can merit his own personal geulah from his tzaros, yissurim, and nisyonos.

A person might think that to go out of galus and elevate himself, he needs to make massive changes. Yet the Gemara (Avodah Zarah 17a) makes a powerful statement to the contrary.

It tells the story of Elazar ben Dordaya, who defiled himself with all sorts of tumah, visiting every zonah in the world. Once, a zonah remarked

to him that he's a lost case, and could never do teshuvah. After hearing that, he turned to all sorts of intermediaries, begging them to help him do teshuvah, but they all said no. Finally, he put his head between his knees and wept until his neshamah left his body.

A bas kol rang out and said that he was going into Olam Haba.

"Yesh koneh olamo b'shaah achas," the Gemara concludes.

This person went from being the lowest of the low to attaining the highest heights of kedushah, to the extent that he was called "**Rabbi** Elazar."

This conveys that if you want to make a change in your life and live in a better, higher, and holier world, you don't need hours and hours. One dvar mussar that enters your heart can impact your life profoundly. And this week is a very auspicious time for a dvar mussar to make that big change in us, with Hashem's help, because the paradigm of a major change that happens quickly is actually in

this parashah.

In Mitzrayim, the Yidden were at the 49th level of tumah, as we know from the Arizal, yet very quickly, in 50 days, they ascended to the fiftieth level of kedushah at Mattan Torah. This is a lesson for all generations. In truth, they can happen at any time, but this week is a special time to make a real change in our life.

All it takes to make that change is a feeling. Who did R' Elazar ben Dordaya hear his mussar from? He didn't hear it from a top mashgiach or a great rosh yeshiva. He heard it from a zonah — yet it made an impression on him. It doesn't matter who you hear it from; what matters is that you open your heart. If you listen with your heart, you can change.

Every Bit Has an Impact

I would like to discuss two points made by the Chofetz Chaim al haTorah that are especially relevant to our generation.

Rashi explains that the reason Klal Yisrael in Mitzrayim were commanded to take a sheep and perform the mitzvah of korban pesach is that they didn't have the zechusim to leave Mitzrayim, so they needed mitzvos, and Hakadosh Baruch Hu therefore gave them two mitzvos: korban pesach and bris milah. How, wonders the Chofetz Chaim, did it help for Klal Yisrael to have two mitzvos? There are 613 mitzvos, and they were on the 49th level of tumah! They had to do teshuvah and fix everything, so how did two mitzvos suffice?

The Chofetz Chaim explains that what mattered was that they took on something real, something that required mesirus nefesh. And the fact that they did something that was hard for them was very meaningful to Hashem. This, says the Chofetz Chaim, is a message to us in this challenging galus. Whatever we take on ourselves has a power to accomplish a great deal: לפום צערא אגרא. If he said it in his times, then certainly in our times, when the galus has become even more intense, then every bit that we take upon ourselves is worth a tremendous amount.

Reinstating the Separation

Why did Hashem give Klal Yisrael these two mitzvos specifically?

Galus Mitzrayim began, the Midrash teaches (Shemos Rabbah), after the shevatim passed away and the Yidden stopped performing bris milah, so they should be like the Egyptians. Bris milah created a barrier between them, and since they wanted to be like the Egyptians and live among them, they did away with milah, which is the symbol of a Yid. The cheit that triggered the onset of the galus was וַתִּמְלֹא וְהָאֲרָץ אֹתָם, when they started to act like the goyim and mingle with them. The tikkun was that they performed bris milah, which was a declaration that they were elevating and sanctifying themselves, and thereby restoring the separation between Jew and non-Jew.

This is something we can all use chizuk in. A bris milah we had, baruch Hashem, when we were eight days old, but the theme of bris milah, the distinction between us and the nations in our lifestyle and our aspirations, is something that requires chizuk — especially in this galus, and especially in America.

Let's think what we can take upon ourselves so that we can distance ourselves from tumah: what we can stop watching, reading, looking at, and what places we can stop frequenting. How can we make Havdalah, so that we're not like them and we don't run after what they do and act like them? That will be our bris milah, which we can be mekabel in the days of Shovavim. Every person knows where he himself is holding, and what step he can take. That's number one.

Slaughtering Our Idols

The mitzvah of korban pesach was given to Klal Yisrael because they were idol worshippers, as Rashi, Chazal, and the Rambam mention. The tikkun was that they took the deity of the Egyptians, and sacrificed it to Hashem, with mesirus nefesh. Can you imagine how the Egyptians were going out of their minds? The Yidden were killing their avodah zarah — and the Yidden had believed in that avodah zarah until then too!

Yet they gave up their avodah zarah, and they

did so with mesirus nefesh.

How is that relevant to our times?

One of the biggest forms of avodah zarah we have today is the non-Jewish attitude of כְּחֵי וְלַעֲצָם לִי אֶת הַסֵּגוּלָה — I'm in charge, I'm running the show. In the middle of a famous magazine that a lot of Yidden read, there's a section where they interview rich people — the moguls, or whatever they call them, voguls, woguls — and the interviewees give all sorts of tips for how you can become rich too. As if it's not all mazel and siyatta d'Shmaya! Some of them will stick in Hashem once in a while, but the basic belief is that it's all about talent and rising above the competition. We need to slaughter this avodah zarah and really believe that everything is from Hashem. This emunah

encompasses our whole outlook on life, such as how we give tzedakah, and so on.

The messages of bris milah and korban pesach give rise to two strong potential kabbalos. You can choose one of the two, according to where you are holding, during this auspicious time.

During the makkah of Choshech, many Yidden died because they didn't want to leave Mitzrayim, as Rashi teaches. The Chofetz Chaim notes that this is a lesson for us as well. We want to leave galus; we want to elevate ourselves. So let's be mekabel something together this week. Once you do that, Hashem will lead you in the direction you want to go, and He will lift you up to a much higher level than you thought possible. Then, you will be zocheh to geulos.